

‘Nee hè, en je sabbatical dan?’ vraagt ze.

‘Chill, schat, werk aan de winkel,’ lacht hij, terwijl hij in zijn auto stapt.

‘Chill, zei je nou “chill”?’

‘Ik hou van je.’ Mokers geeft gas en rijdt weg, terwijl hij nog een keer op de claxon drukt.

‘Ik ook van jou,’ zegt ze stilletjes. ‘Wees voorzichtig.’

Ergens op een andere plek in de provincie rijdt een man met een kleine bakwagen het terrein op van een winkel in bouwmaterialen. De man loopt de winkel binnen en ziet een medewerker staan.

‘Kunt u mij helpen?’ vraagt de man.

‘Jazeker, zegt u het maar,’ zegt de medewerker.

‘Ik ben op zoek naar een stuk rioleringsbuis van ongeveer vijftig of zestig centimeter in doorsnede, een lengte van tweeënhalve meter zou perfect zijn,’ zegt de man.

‘Loopt u maar mee naar het buitenterrein, daar hebben wij gebruikte materialen liggen. Volgens mij hebben wij daar nog wel wat uit een sloopproject van een paar weken geleden.’

Samen lopen ze naar buiten en op het buitenterrein liggen inderdaad diverse soorten buis.

‘Deze lijken mij goed,’ zegt de man tegen de verkoper.

‘Heeft u ook nog afsluitstukken voor deze buis?’

‘Die liggen voor in de winkel,’ antwoordt de verkoper.

De man mag met de vrachtauto naar het terrein achter de winkel rijden en tilt twee buizen in de laadbak.

Niet veel later rijdt hij met een grote glimlach op zijn gezicht het terrein af. Precies wat ik nodig heb, denkt de man.

Ondertussen is Mokers via Termunten gearriveerd bij het gemaal in Termunterzijl. Bram wacht hem al op bij het kantoor-tje, het team heeft alles veiliggesteld en het kantoor-tje goed onderzocht. Verdere sporen zijn er niet gevonden en timmerlieden zijn bezig om alles dicht te timmeren.

‘Wat is hier gebeurd?’ vraagt Mokers.

‘Dat is een heel verhaal,’ begint Bram. ‘Er is hier een bom-pakket afgeleverd op het kantoor-tje. Onze medewerker ligt zwaargewond in het ziekenhuis en het is nog maar de vraag of hij de aanslag zal overleven.’

Vol verbazing kijkt Mokers in het rond.

‘Waarom, niemand weet toch dat wij hier ons kantoor hebben? Voor een leek is dit toch gewoon het gemaal in Termunterzijl?’ zegt Mokers.

‘Ik heb een brief van de aanslagpleger beneden in “de Viskom” liggen, de dader is volledig op de hoogte van ons doen en laten en deze aanslag is bewust gepleegd om onze aandacht te krijgen,’ zegt Bram.

‘Ik moet nog altijd wennen aan de bijnaam voor ons kantoor onder het gemaal. “De Viskom”, maar het klopt wel, het lijkt er ook wel op,’ zegt Mokers.

Bram en Mokers lopen naar binnen, naar de deur met het bordje 206 erboven. Via de verborgen lift gaan ze naar beneden

naar het kantoor met de mooie bijnaam.

Beneden zit Mirna en zij begroet de beide heren vriendelijk, maar is duidelijk nog geschokt van wat er is gebeurd. In “de Viskom” zijn Fred en Astrid.

‘Er is verder geen schade aan het pand,’ zegt Astrid.

‘Fijn om te horen,’ zegt Bram.

‘Ga zitten, Mokers, dan vertellen wij je alles wat we tot nu toe weten van deze zaak,’ vervolgt hij.

Mokers kijkt in het rond, na het avontuur op Vlieland heeft hij een tijdje vrij genomen. Wilco is geen lid meer van het team en zoals hij heeft begrepen is John nu vermist. Het team is klein geworden, veel te klein.

In “de Viskom” zijn nu alleen Bram, Astrid en Fred, en dat zijn te weinig mensen om een goed team mee te vormen.

‘Ik ben benieuwd wat er nu precies aan de hand is,’ zegt Mokers.

Bram begint te vertellen en legt alles rustig uit aan Mokers.

‘2uZ, wat bedoelt hij of zij met 2uZ?’ vraagt Mokers.

‘Dat weten wij nog niet,’ zegt Bram.

‘Sinds wanneer weten wij dat John is vermist?’ vraagt Mokers.

‘Wij hebben met iedereen contact gehad behalve met John, we kunnen dus aannemen dat hij degene is die is ontvoerd,’ zegt Bram.

Mokers pakt zijn mobiel en ziet dat hij gebeld wordt.

‘Met Mokers.’

Een vervormde stem klinkt uit de telefoon van Mokers, hij drukt hem snel op de speaker.